

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **B. N.**, nar. X, státního příslušníka M., zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem: Půtova 1219/3, 110 00, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2014, č. j. OAM-231/LE-BE02-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 12. 12. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze téhož dne domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení, a ustanovení § 12, § 14 a § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuspokojivých životních podmínek na území domovského státu, resp. z důvodu, že mu na území domovského státu hrozí vážné nebezpečí, když je mu zde vyhrožováno ze strany cizích osob, a to dokonce až fyzickou likvidací. Žalobce je přitom přesvědčen o tom, že ze strany orgánů veřejné správy

nebude vyvinuta dostatečná snaha o jeho ochranu, a tedy má důvodnou obavu o svůj život či zdraví v případě návratu. Z uvedených důvodů se žalobce domnívá, že v jeho konkrétním případě nelze Mongolsko považovat za „bezpečnou“ zemi ve smyslu zákona o azylu.

Za závažné porušení zákona přitom žalobce považuje skutečnost, že žalovaný v jeho případě nezjistil skutkový stav tak, jak požaduje § 3 správního řádu, a napadené rozhodnutí je tak v rozporu s principem materiální pravdy a nepřezkoumatelné, když nebylo vynaloženo nezbytné úsilí ověřit tvrzení žalobce o hrozícím nebezpečí, jakož i o intenzitě a rozsahu tohoto nebezpečí, zde např. dotazem orgánů veřejné správy, případně dokonce odkazem na činnost orgánů policie a jeho schopnosti zajistit bezpečnost všem občanům či osobám na území Mongolska se pohybujícím.

Stejně tak žalobce má důvodné obavy, že v případě jeho návratu do země původu mu nebude umožněno čerpat všech základních práv a svobod, jež garantuje ústavní pořádek České republiky, když ačkoli navenek se Mongolsko tváří být zemí demokratickou, je známo, že dodržování základních práv a svobod, stejně tak jako postupy policejních orgánů nesnesenou příměru k stavu dodržování základních lidských práv a svobod na území České republiky. Je tak zcela zjevné, že v případě návratu žalobce do Mongolska dojde postižení jeho práv jako člověka, kdy míra garancí lidských práv a svobod bude citelně ponížena.

Vzhledem k této skutečnosti se lze domnívat, že by žalobci měla být mezinárodní ochrana udělena a současně nelze považovat Mongolsko za tzv. „bezpečnou zemi“ ve smyslu zákona o azylu.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že je v případě žalobce zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Mongolska nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu. Mongolsko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 zákona o azylu) a bylo proto zařazeno na seznam bezpečných zemí původu. Z výpovědi žalobce učiněného v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil. V žalobě vznesenou, nijak konkrétně nedůvodněnou námitku, že Mongolsko v jeho případě za bezpečnou zemi považovat nelze, nepovažuje žalovaný za důvodnou. Jedná se pouze o jím vyslovený názor (spekulaci), resp. obecný nesouhlas bez jakéhokoli vztahu konkrétně k jeho osobě a důvodům, pro které o mezinárodní ochranu žádá. Žalovaný proto trvá na nedůvodnosti žádosti žalobce. O nedůvodnosti a účelovosti jeho žádosti pak dle jeho názoru svědčí i fakt, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal teprve až v situaci, kdy po cca 10 letech nelegálním pobytu mu bylo uděleno správní vyhoštění.

Žalovaný je proto přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 9. 1. 2015, č. j. 49 Az 25/2014 – 18, soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Přímý účinek tohoto ustanovení byl dovozen též Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32.

Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,

1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,

2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,

3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a

4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, v rozhodném znění, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Podle § 2 bodu 8. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Mongolsko za bezpečnou zemi původu.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, když se nepokusil ověřit důvody uváděné žalobcem, a sice neuspokojivé životní podmínky v Mongolsku a hrozby vážného nebezpečí ze strany cizích osob v podobě vyhrožování fyzickou likvidací, přičemž orgány státu mu nebudou ku pomoci. Žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zdůvodňoval mimo jiné tím, že mu vyhrožují příbuzní jeho družky, kteří ho viní ze smrti její matky.

Svou námitku však žalobce nepozvedl nad úroveň obecné spekulace. Žalobce v žalobě, ani v rámci pohovorů, jež předcházely vydání napadeného rozhodnutí, a které jsou

součástí správního spisu, nebyl schopen uvést, jakým způsobem by ho mohly tyto osoby ohrožovat, ani neuvedl jediný konkrétní důvod, proč by v jeho případě nebylo možné využít ochrany poskytované státními orgány Mongolska, s výjimkou obecného poukazu na korupci. Ze zprávy Hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu, která je součástí správního spisu, však vyplývá, že ačkoliv je korupce v Mongolsku nadále poměrně rozšířená, situace se zde po všech stránkách postupně zlepšuje, situaci monitoruje řada nevládních organizací, které nejsou ze strany orgánů státu nijak omezovány, a mezi jeho nejpalčivější problémy patří násilí páchané na ženách, obchodování s lidmi a ekonomické problémy.

Soud proto konstatuje, že žalovaný postupoval zcela v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, § 2 bodu 8. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, i naříkaným ustanovením § 3 správního řádu, neboť nekonkrétní tvrzení žalobce o hrozící újmě nezavdávají žádnou pochybnost o tom, že v případě žalobce je Mongolsko bezpečnou zemí původu, což žalovaný správně na základě tvrzení žalobce ověřil. V takovém případě již žalovanému nepřísluší posuzovat důvody uváděné v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud v této situaci považuje za vhodné poukázat na názor Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, uvedl: *„Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu [minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu] vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“.*

Soud rovněž přihlédl k tomu, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany po desetiletém nelegálním pobytu na území České republiky, během kterého se živil nelegální prací, v souvislosti s jeho zajištěním za účelem správního vyhoštění. Soud v této souvislosti odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, uvedl: *„Pokud je nesporné, že stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 či § 14a zákona o azylu, či že je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný se nemusí dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat“.* Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany odůvodněná ekonomickými důvody a nespecifikovanou hrozbou ze strany příbuzných družky, aniž by žalobce vysvětlil, proč nemůže využít ochrany orgánu své vlasti, není žádostí s relevantními důvody. A žalobce, který podá takovou žádost poté, co přicestuje na základě turistického víza s úmyslem zde studovat, deset let zde nelegálně pobývá a nelegálně pracuje jako skladník, aniž by se zde zajímal o možnost mezinárodní ochrany či studia, avšak bezprostředně po svém zajištění za účelem správního vyhoštění, přestože mu nic nebránilo tak učinit dříve, působí zcela nevěrohodně.

Soud na základě uvedeného konstatuje, že námitka žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným není důvodná. Obecná tvrzení žalobce nejsou jakkoliv schopna vyvrátit presumpci bezpečnosti Mongolska jako bezpečné země původu žalobce.

Pro úplnost soud dodává, že tvrzení žalobce o postižení jeho práv v případě návratu do Mongolska, které spatřoval v nižším standardu záruky základních práv a svobod, není důvodné, neboť se v obdobné situaci nachází většina žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Mongolska, přičemž dle citovaného názoru Nejvyššího správního soudu je třeba, aby žadatel prokázal, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Rovněž je třeba podotknout, že ani v tomto případě nelze tvrzení žalobce označit za více než spekulaci. Námitka žalobce proto není důvodná.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem pod bodem I. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud výrokem pod bodem II. v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. května 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Bc. Pavlína Švejdová